J. J. A. GOEVERNEUR

DE

TOOVERLANTAARN

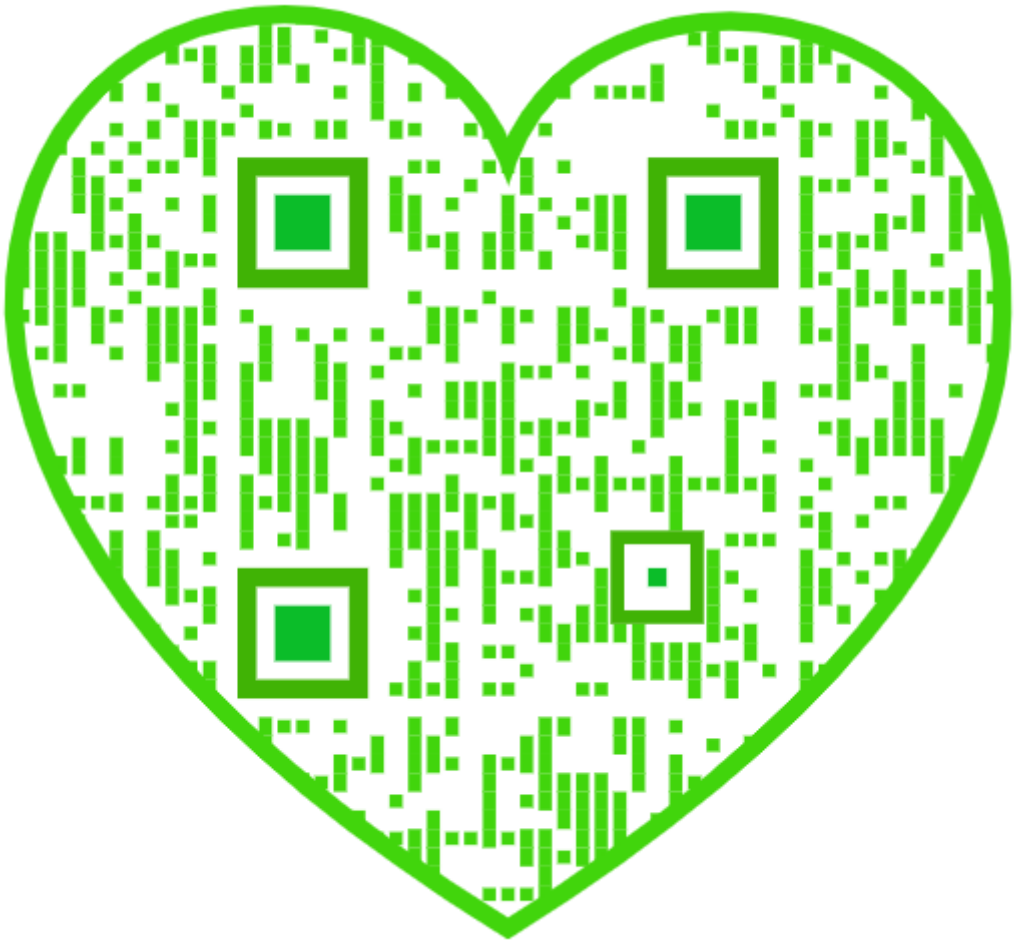

DE TOOVERLANTAARN.

DE TOOVERLANTAARN.

KLEINE VERTELLINGEN, SPROOKJES EN VERSJES, VOOR NEDERLANDSCHE JONGENS EN MEISJES

BEWERKT DOOR

J. J. A. GOEVERNEUR.

HAARLEM STADSBIBLIOTHEEK J 1194

TE SNEEK, BIJ
VAN DRUTEN & BLEEKER.

DE VIER JAARGETIJDEN.

„Och, dat het maar altijd winter bleef!" riep Ernst, toen hij in den tuin een man van sneeuw gemaakt en 's middags heel prettig sleedje gereden had.

Zijn vader verzocht hem, of hij dezen wensch in zijn zakboekje opschrijven wou, en Ernst deed dat.

De winter ging voorbij, en de lieve lente kwam in 't land. Ernst stond met zijn vader bij een bloembed, waarop hiacinten, narcissen en vroege tulpen bloeiden, en zag al die pracht met blijde oogen aan.

„Dat is een van de genoegens van de lente; doch deze heerlijkheid zal spoedig weer voorbij zijn," sprak de vader.

„Och," zuchtte Ernst, „dat het toch maar altijd lente bleef!"

„Schrijf dat op hier in mijn zakboekje," zeide zijn vader, en Ernst deed dat.

De lente ging voorbij, en nu kwam de zomer.

Op een warmen zomerdag reed Ernst met zijne ouders en zijne broêrs en zusjes naar een naburig dorp, en zij bleven daar den geheelen dag. Overal stond het graan op den akker, met de blaauwe korenbloempjes en vuurroode papavers daar tusschen; geboomte en bosch stond kostelijk in 't groen; het vee graasde op de weide; de jonge veulens sprongen vrolijk rond; 't was overal lust, leven en vrolijkheid.

Zij aten kersen, later nog andere zomervruchten, en hadden dol pret.

„Niet waar," vroeg de vader onder 't naar huis rijden, „die zomer heeft toch ook zijn genot?"

„O," antwoordde Ernst, „ik wou dat het maar altijd zomer was!"

Hij moest ook dit weêr in het boekje van zijn vader schrijven.

Eindelijk kwam de herfst. De geheele familie was nu eenige dagen op eene buitenplaats, niet ver van de stad. 't Was niet meer zoo heet, als in den zomer; maar de lucht was zacht en de hemel helder. De wingerd zat vol druiven, en de appel-en perenbomen konden hun last bijna niet dragen. Dat was een feest voor onzen Ernst, die zoo dol veel van vruchten hield.

„Die rijke tijd zal gauw voorbij zijn," zeide zijn vader. „De winter staat al voor de deur om den herfst te verjagen."

„Och," zei Ernst, „ik wou dat hij weg bleef, en dat het altijd herfst was."

„Woudt gij dat heusch?" vroeg zijn vader.

„Heusch!" verzekerde Ernst.

„Maar," vervolgde de vader, terwijl hij zijn schrijfboekje uit den zak haalde, „kijk eens wat hier geschreven staat. Lees hardop!"

„Ik wou dat het altijd winter was!" las Ernst.

„En nu, wat staat hier op dit blaadje?"

„Ik wou dat het altijd lente was."

„En dan hier verder?"

„Ik wou dat het altijd zomer was."

„En zoudt ge me ook wel weten te zeggen, wie die drie regels met zijne eigene hand geschreven heeft?" vroeg de vader verder.

„Die heb ik geschreven," antwoordde Ernst.

„En wat wenschtet gij dan daar even nu weêr?"

„Ik wenschte, dat het altijd najaar mogt wezen," sprak Ernst een weinigje beschaamd.

„Dat is toch vreemd," zei de vader. „In den winter wondt gij, dat het winter, — in 't voorjaar, dat het voorjaar, — in den zomer, dat het zomer, — en in den herfst, dat het herfst mogt blijven. Denk eens goed ter deeg na; wat volgt daaruit?"

„Dat alle jaargetijden goed zijn."

„Juist, dat zo alle rijk aan genot zijn, en dat ieder saizoen zijn eigen goeds meêbrengt. En dan nog verder! Zoudt ge ook niet denken, dat de goede God in den hemel van 't weêr maken veel beter verstand heeft, dan wij arme menschen?

„Had het den vorigen winter van u afgehangen, zoo zouden wij geen voorjaar, geen zomer, geen herfst hebben gehad. Gij hadt de aarde met eeuwige sneeuw bedekt, om maar sleedje te kunnen rijden en met sneeuwballen te kunnen gooijen. Hoeveel andere genoegens hadden wij dan moeten missen, lieve jongen! Gelukkig, dat het niet aan ons staat, hoe het hier op de wereld wezen zal, want waarlijk, wij zouden alles wel erger, maar niet beter maken."

HET ZWALUWNEST MET JONGEN.

Moeder, moeder! ze zwaluw....
Zie toch zelve, moeder, zie!
Jongen hebben ze gekregen
En, kijk, de ouden voêren die.

Toen de lieve kleine dieren
't Nestje bouwden, klein en net,
Wat heb ik toen hier aan 't venster
Dikwijls op hun doen gelet!

En toen 't klaar was en ze woonden
In hun huisje, lief en kleen,
Keken ze met schrandere oogjes
Heel verstandig naar mij heen.

Ja, naar 't scheen, dan hadden gaarne
Ze van alles mij verteld,
En 'k had spijt, dat met hun spreken
't Niet wat beter was gesteld.

Beurt om beurt hield een van beiden
Trouw de wacht in 't aardig nest.—
Kijk, de lieve kleintjes rekken
Reeds hun kopjes al hun best!

Vader, moeder, druk en bezig
Vliegen ze op en vliegen ze aan;
De een past op de zwakke stumpers,
De ander komt met voêr belaân.

Moeder, heugt u, toen 'k verleden
Ziek was en de kinkhoest had,
Pastet gij me ook even trouw op,
En bragt pa me ook 's avonds wat.

I.

DE KLOKHEN.

ZIE TITELPLAATJE.

„Komt," zei Marianne tot haar jonger zusje en broêrtje, „laat ons de kippen gaan voêren!" en vrolijk huppelden Frits en Gusje haar na naar buiten, om voor de hongerige diertjes de graankorrels uit te strooijen.

„Klok! klok!" lokte de oude hen, en hare kuikens liepen haastig toe, om op het kostelijke, lekkere voeder aan te vallen; doch de oude klokhen scharrelde de graankorreltjes onder het zand, of slingerde ook wel sommige met bek en pooten ver weg, zoodat de begeerige kuikentjes ze weêr met moeite opzoeken moesten. Dat nam Frits nu echter geweldig kwalijk, en hij riep, terwijl hij driftig met zijn stokje naar de onbarmhartige klokhen sloeg:

„Foei, stout, ondeugend dier! Gunt gij dan aan die arme kleine dingen, uw eigen kindertjes, dat beetje voeder niet? Waarom krabt en scharrelt gij zoo druk met de pooten rond en bedekt de lekkere korrels moedwillig met zand?"

„Stil, stil wat, kleine Frits," riep zijne zuster Marianne; „word maar niet dadelijk boos op de arme hen, die hare vrolijke kuikentjes even hartelijk liefheeft, als vader en moeder u en ons. Ze deed immers anders niet, dan dat ze aan hare kleintjes wat les en onderrigt gaf, zoo als gij van meester krijgt."

„Les en onderrigt?" vroeg Frits verbaasd. „Dat begrijp ik niet, zus!"

„Ja zeker," antwoordde Marianne. „De schrandere klokhen wierp het voeder in 't rond of verborg het onder het zand, opdat de eenoozele kuikens al vroeg zoeken zouden leeren. — Zie, nu pikt zij zelve de graankorrels op en werpt ze aan hare jongen voor, en deze spitsen hunne kleine bekjes en verheugen zich over ieder lekker happje, dat zij vinden.

„En geven vader en moeder u ook niet menig gouden graankorreltje, als ze u een mooi geschiedenisje vertellen of een aardig versje of fabeltje leeren, om er zelf uit op te zoeken, wat er uit te leeren valt? En als gij dat gevonden hebt, zijt gij daar dan niet even blij mee, als deze kuikens met de graankorreltjes, die zij uit het zand hebben opgescharreld?

„Maar nog een ander goed en nuttig ding moeten wij hier van de hen en de kuikens leeren," ging het meisje voort. „Weet ge wel wat, kleine Frits en Gus? 't Is dit, dat ook de mensch reeds in zijne jeugd leeren moet, zijn brood te zoeken en te verdienen. Gij, lieve Frits, moet u nu als kleine jongen al aan vlijt en arbeid wennen, om naderhand, als ge groot zijt, uw eigen kost te verdienen; en dat moeten Gusje en ik als meisjes ook. — Kijk, Frits, dat alles kunnen we van de klokhen leeren, en dus begrijpt ge wel, dat gij verkeerd deedt, toen ge daar straks met uw stokje naar haar sloegt."

Frits dankte zijne zuster voor de goede les, en 't speet hem nu, dat hij zich zoo ondeugend gemaakt had op het lieve, trouwe dier.

II.

DE VIER BROEDERS.

(Zoo wat half een Raadsel).

Ik ken vier broêrs, die jaar op jaar
Bij ons in 't land al kwamen;
Doch ieder komt op zijne beurt,
Nooit komen zij te zamen.

Hier, de eerste, draagt een kostlijk kleed,
Versierd met bonte kleuren;
Hij brengt knop, bladen, bloesems meê
En allerhande geuren.

De tweede is al wat onder reeds,
Maar toch nog kloek en wakker;
Hij strooit een schat van bloemen uit,
En rijpt het graan op d' akker.

De derde brengt een overvloed
Van vruchten, appels, peren;
Hij steept den keldervoorraad aan,
Waarvan wij 's winters teren.

De vierde is soms een bullebak,
Die buldren kan en tieren,
Maar brengt een blijden feestdag aan,
Dien kindren dolgraag vieren.

Wie zegt mij, wie de broeders zijn,
Die wij zoo komen zingen?
Mij dunkt, — dat weet nu ieder al
En zal geen één meer vragen.

III.

OTTO.

Otto speelde met andere jongens in den tuin, gleed uit, viel en kreeg door een scherpen steen eene wond aan de knie. Die deed hem veel pijn; slechts met moeite kwam hij den trap op, en toen hij bij zijne vader kwam, kon hij zijne tranen haast niet inhouden.

„Wees in 't vervolg voorzigtiger," zei de vader; „maar toon nu, dat gij een fikschе jongen zijt. Wees niet kleinzeerig! Schrei niet, en als gij bij uwe zieke moeder komt, zeg haar dan maar niets van uw ongeluk, en laat haar niet merken, dat gij pijn hebt, want gij weet, dan zou zij zich ongerust maken, en een brave jongen maakt zijne lieve moeder niet gaarne ongerust."

De knaap zei niets, maar drukte zijnen vader de hand, wat zooveel als eene belofte was.

Otto had nog drie jonger broêrs en eene zuster, en allen gingen een paar malen op een dag naar hunne zieke moeder zien. Otto hinkte nu wegens zijne wonde. De moeder lag in eene achterkamer, waarvan de deur open stond, zoodat zij van haar bed in de grootere kamer zien kon, waardoor de kinderen tot haar kwamen. Otto dacht aan zijn hinken en strompelde in de voorkamer langs den wand voort, opdat de zieke moeder daar niets van merken zou; doch in de andere kamer hield hij zich goed, deed een paar fikschе stap-

pen en trad met een helder gezigt aan het bed. Het moederoog zag echter spoedig, dat Otto geschreid had, en de zieke vroeg naar de oorzaak.

„'t Is niets, mama," zei de knaap, en ging heen, om maar niet verder gevraagd te worden.

Naauwelijks was hij echter in de groote kamer, of daar zei zijn kleiner broertje: „Ja wel, mama, 't is wèl wat; Otto heeft zich een heel gat in de knie gevallen."

Toen riep Otto van buiten: „Foei, dat gij 't nu toch gezegd hebt, en papa had dat verboden. Dat is stout van u."

„Dat weet ik niet; papa heeft mij 't niet verboden," zei de kleine Joost. „Gij moet dus niet boos op mij zijn."

De moeder was echter in haar hart blij, dat haar oudste zoon al zoo weinig kleinzeerig en zoo moedig was.

IV.

SLEEDJE RIJDEN.

Hoor .... bel-gerinkel, zweepgeknal!
'k Zie narresleden overal;
't Is kostlijk weêr, de baan is glad —
Span in, koetsier! en haast je wat.

Geen voerman komt, ... 'k moet zelf dus gaan:
Geen paard verschijnt, ... waar mag het staan?
Zoo ben 'k dan zelf paard en koetsier. —
Hei, jongens! wie heeft meer plezier?

Zie zoo, elk van ons heeft zijn sleê,
Nu bustig er naar buiten meê!
Nu moedig op en neêr het pad,
Dat ons de sneeuw om de ooren spat!

Hoezee, wat kostelijke baan!
Dat vliegt er langs — kijkt maar eens aan!
Daar zijn we waarlijk al aan 't end; —
Nu op 't commando omgewend!

De baan weêr op, de baan weêr af,
In stap eerst, dan in vollen draf;
Doch toegekeken, of 't is.... bons!
En in de sneeuw ligt een van ons.

Zoo speelt het volkje lustig voort,
Tot het de klok van schoolgaan hoort. —
Aan 't leeren nu! — Is dàt gedaan,
Dan vangt de lieve pret weêr aan.

V.

DE HOND.

MET EEN PLAATJE.

Ziet, lieve kinderen, op 't bijgaande plaatje die twee oudere zusters met haar broêr Karel eens, die haast niet weten, hoe zij hun hond, den trouwen Phylax, genoeg liefkozen zullen. De kleine Karel trekt aan den halsband, alsof hij Phylax voor zich alleen wou houden; doch 't goede dier stoort zich daar volstrekt niet aan, maar kwispelt vrolijk met den staart en drukt zijn kouden snuit vertrouwelijk tegen 't gezigtje van de één̈e zuster, die voor hem neêrknielt en hem omhelst, terwijl de andere hem vleijend met de hand over den ruigen kop strijkt.

Verdient echter een dier wel, dat men het zoo liefkoost en aanhaalt?

Ei, waarom niet, als het zich zoo de dankbaarheid van ons menschen waardig maakt, als de hond in het algemeen doet? Is hij niet de waakzame hoeder van huis en hof? Beschut hij de kudden onzer schapen niet tegen den aanval van wilde dieren? Waagt hij zijn leven niet voor zijnen meester? Geeft hij niet telkens ontelbare bewijzen van waakzaamheid en trouw?— Zulk een dier verdient wezenlijk wel de vriend van den mensch, de lieveling van oud en jong, van rijk en arm te wezen.

Ik wil u maar één voorbeeld van de trouw van een hond vertellen, dien ik zelf nog gekend heb.

Een arm man, die zijn kost niet langer verdienen kon, omdat zijn gezigt zoo was afgenomen, zag zich genoodzaakt, bij welhadige menschen om brood en een aalmoes te vragen. Zijne oogen werden gedurig zwakker, hij moest zich ten laatste aan een wegwijzer toevertrouwen, en deze wegwijzer was een hond, dien hij daartoe had afgerigt. Ten laatste werd de arme man stekeblind. De hond leidde nu zijnen ongelukkigen meester zoo voorzigtig en zeker, als eene moeder haar kind doet. Voor de huizen, waar men den blinde eene aalmoes plagt te reiken, bleef hij bedaard stil staan en wachtte, tot de deur open ging en men hem iets gaf. Wat men hem uit het raam toewierp, raapte hij met zijn bek op en bragt het aan zijnen baas of legde het in zijn hoed neêr.

Voor alle rijtuigen, paarden of wat hem anders op straat tegenkwam, ging hij zorgvuldig uit den weg, en zoo zorgde hij, dat de blinde geen letsel kreeg. Lange, lange jaren heeft hij zijnen meester zoo door de stad rond geleid, en toen deze eindelijk stierf. . . . . hoe ging het toen het trouwe dier? Het weigerde, van iemand eenig eten of drinken aan te nemen, en was na korte dagen ook zelf dood.

Wat dunkt u, zou men zulk een hond niet gerust mogen lief hebben?

VI.

DE KLEINE MIJNHEER.

Klein Heintje was pas zeven jaar,
En dus nog zulk een dreumes maar,
Schoon *hij* dacht: „'k Ben geen jongen meer,
Maar kan wel spelen voor mijnheer."

Eens op een dag nam Hein vol moed
Zijns vaders stok en vaders hoed.
„Zie zóó," dacht hij, „die nu mij ziet,
Zegt: „Dag, mijnheer! en kent mij niet!"

Die domme Hein! — De hoed. . . . 't is heusch!
Hing hem tot halfweg op den neus,
En dan de stok, die stak den guit
Een voet hoog boven 't hoofd wel uit.

Zoo stapte Hein dan buiten deur,
En dacht zich zelv' een heel sinjeur,
Dien elk op straat diep groeten zou. —
Och. . . . wat had Heintje gaauw berouw!

Want die hem zag, bleef lagchend staan
En riep: „Och, menschen, kijkt eens aan!
Daar loopen waarlijk stok en hoed
Weg met een jongen — helpt den bloed!"

Heintje is beschaamd naar huis gegaan,
En heeft zoo'n stuk niet weêr bestaan. — —
Wilt ge eens mijnheers zijn met der tijd,
Zorgt, dat ge eerst brave jongens zijt!

VII.

BANGHEID EN MOED.

„Foei, Gus!" riep de moeder, „foei, Gus! ge moet zoo bang niet wezen. Alle kinderen lagchen u immers uit."

De kleine jongen kwam zamelijk naar huis geloopen en schreeuwde al zijn best, wijl een onnoozel hondje hem op straat wat had aangeblaft, en toch was Gustaaf al zes jaren oud.

„Schaam u, Gustaaf!" ging de moeder voort. „Ge wilt met der tijd generaal worden en loopt weg voor een hondje. Foei, dat iemand zoo bang kan wezen! — Luister, ik wil u van een anderen jongen vertellen, die niet ouder dan gij, maar toch al een heel andere kleine held was. In Afrika, waar van die verscheurende leeuwen zijn, die ge wel op uwe prenten hebt gezien, moest eens een boer over eene woeste heide naar huis rijden en had zijn zoon Willem vóór zich op het paard genomen. Op hun weg kwamen zij een klein bosch voorbij. Daar werd het paard op eens wild en schuw, en wou niet verder. Het ging op de achterpooten staan en trilde over het gansche ligchaam. De vader begreep eerst niet, wat dat beduiden moest; doch toen hij naar den kant van het bosch keek, ontdekte hij een forschen leeuw, die met flonkerende oogen langzaam kwam nader sluipen, zich neêrlegde en op hem en het paard dreigde los te springen. Ge kunt u wel voorstellen, dat de man verschrikt

was; maar toch gaf hij zijn paard de sporen en liet het dier loopen, zoo hard het maar kon. De leeuw sprong hem brullend achterna.

„„Vader!" riep Willem onder het rijden, „zou de leeuw ons nog krijgen?"

„„Ja, dat weet ik niet, mijn beste jongen," antwoordde de vader; „doch houd maar moed; we zijn niet ver van huis meer, en misschien ontkomen we hem nog."

„Het paard vloog als de wind voort, maar de leeuw was niet minder vlug. —

„„Vader!" riep Willem eindelijk, „de leeuw komt al nader! We ontkomen hem zeker niet, en dan moeten wij beiden sterven. Laat mij liever van 't paard vallen. Dan valt hij eerst op mij aan, en gij ontkomt hem nog."

„„Wees stil, mijn jongen!" antwoordde de vader. Die trotsch was, dat hij zulk een moedigen zoon had; „wees stil, mijn jongen! Daar zie ik ons huis al. Wij zijn gered."

„Op nieuw spoorde hij het hijgende paard aan. Dat vloog voort, en na vijf minuten waren vader en zoon behouden.—De leeuw had hen tot aan het huis vervolgd. Daar bleef hij voor staan, en bij keek het verwonderd aan. De boer greep nu dadelijk een geladen geweer van den wand en schoot door het raam den leeuw vlak in den kop, zoodat die brullend neêrstortte en stierf. De vader liet het doode dier de huid afrekken en schonk die aan Willem tot loon voor zijn betoonden moed.

„Begrijpt ge, Gus! Zóó moedig als die Willem moet ge ook wezen, of ge wordt uw leven lang geen generaal."

VIII.

HOE PIET WERD UITGESLIEPT.

Piet is naar het bosch gegaan,
Waar de nachtegalen slaan.

Op een boom wou Piet daar stijgen,
Om de nestjes weg te krijgen:

Maar de nachtegaal zag Piet
En dacht: Neen, dat gaat zoo niet.

„Kinders!" riep ze, „wel verbazend!
Daar komt Piet aan... is hij razend?

„Denkt vrind Pietje bij geval,
Dat hij ons betrappen zal?

„Kinders, 't waren mooije stukken! —
Neen, dat zal baas Piet niet lukken.

„Rept je, kinders! Doet je best!" —
En meteen.... leêg was het nest!

Piet kwam aan bij 't leêge nestje....
Een paar veders waren 't restje.

En de vogels sliepten luid
Nog den armen Pieter uit.

't Eenigste, dat Piet gebeurde,
Was, dat Piet zijn broekje scheurde.

Lieve jongens, tot besluit:
Haalt geen vogelnestjes uit!

IX.

DE KLEINE SCHAAPHERDER.

MET EEN PLAATJE.

Bij 't zien van dit lieve plaatje, waar eenige boerenkinderen bij hunne schaapjes in 't gras zitten, valt mij een geschiedenis in, die voor een jaar of veertig gebeurd is, en die 'k u hier vertellen wil, omdat ge er ligt nog iets goeds uit leeren kunt.

Op een dorp in Gelderland woonden toen een paar arme boerenmenschen, die een zoon hadden, die Klaas heette. Die Klaas was een jongen van veel verstand en van veel aanleg, vooral tot teekenen, dat hem evenwel weinig hielp, want hij was doodarm, en hij moest dus met schapenhoeden den kost verdienen. Als hij eens wat teekenen wou, dan moest hij dat eerst met zijn stok in het zand doen, en naderhand met den griffel op zijn klein leitje; want papier, penseelen en verfdoos was hij niet rijk. Evenwel was hij een aardige, beleefde jongen, en ofschoon hij maar enkel met zijne schapen en lammeren omging, konden de andere jongens van het dorp toch nog wel vrij wat fatsoenlijkheid van hem leeren.

Wat gebeurde daar nu echter op een goeden dag? Daar kwam een vreemd heer het dorp door, die graag iemand hebben wou, die hem den weg wees naar de plaatsen, waar hij verder wezen moest. De andere jongens stonden te lagchen, en staken geen hand of

vinger uit; maar Klaas stapte flink vooruit, nam beleefd zijn pet af en zei: „Ik zal er mijnheer wel brengen, als mijnheer dat verkiest."

De vreemdeling, die een voornaam schilder was, praatte onderweg met den vrolijken knaap, en vond in zijne verstandige antwoorden zoo veel behagen, dat hij hem met toestemming zijner ouders als leerling in huis nam. Nicolaas oefende zich hier vlijtig en werd in het vervolg ingelijks een beroemd schilder, wiens werken met goud betaald werden. —

Welke oogen zullen de lompe boerenjongens naderhand echter wel opgezet hebben, toen zij vernamen, dat hun kameraad het zoo ver in de wereld gebragt had! — Zullen zij misschien ook berouw gevoeld hebben, dat zij zelven ook niet wat beleefder waren geweest?

X.

DE WINTER OP DE VLUGT.

Den Winter wordt de dag te lang,
Hem plaagt de blijde vooglenzang;
Al, wat hij hoort en wat hij ziet,
Is hem tot kwelling en verdriet.

Hij vlugt den heldren zonneschijn;
De lucht schijnt hem te warm te zijn;
Het groene gras, dat uitspruit weêr,
Doet, klaagt hij, hem aan de oogen zeer.

„Waar is mijn diamanten kroon?
Mijn kleed, zoo zilverblank en schoon?" —
In 't eind schaamt zich onze oude man
En gaat aan 't loopen, wat hij kan.

En bij zijn gaan juicht jong en oud
In lucht en water, veld en woud;
De koekoek roept, de kievit krijt,
De bijën gonzen wijd en zijd.

Een blij gejuich vervult de lucht:
„ Hoezee, de Dwingland is gevlugt,
Die 't arme land al lang genoeg
In zijne harde kluisters sloeg."

XI.

DE ONVOORZIGTIGE VISSCHER.

MET EEN PLAATJE.

„Kom, lieve zuster, we willen ook vischen," riep Herman, toen hij een paar mannen in de naburige vaart hunne netten zag uitwerpen. „Kom," riep hij nogmaals ongeduldig, toen zijne zuster geen lust scheen te hebben, om hem dadelijk te volgen, maar vrolijk met Bello, den grooten hofhond, op het groene gras bleef rondstoeljen. Met een haalde Herman een klein schepnet en een emmertje, om er de gehoopte vangst in te doen, en ging er meê naar den kant van een zeer diepen plas, die door een smallen dijk van de groote vaart gescheiden was.

Zijne zuster Leentje kwam eindelijk met Bello ook bij hem, en het meisje zoowel als de hond keken opmerkzaam toe, hoe Herman zich ijverig weerde, daar hij het aan een langen stok hangend netje uitwierp en, als hij het na eenige minuten weder optrok, daar soms een klein spartelend vorentje of vischje uithaalde, dat hij dan juichend in den emmer wierp. Hij had al meermalen zulk een trek gedaan en was daar vrij wat trotsch op, toen zijne blijdschap eensklaps in groot leed verkeerde.

Ofschoon Leentje zelve groot behagen in de aardige zilverblanke vischjes vond, had zij

haren onvoorzigtigen broeder toch al bij herhaling verzocht, zich niet zoo digt bij den kant te wagen; ja, zelfs de schrandere Bello had hem al een- of tweemaal bij zijne broek getrokken, als wou hij hem waarschuwen voor het dreigend gevaar. Herman was evenwel veel te driftig, om zich daaraan veel te storen, en eensklaps geschiedde een groot ongeluk. Met een geweldigen plomp tuimelde hij voorover in het water, dat hem over het hoofd zamensloeg.

Het angstgeschrei van Leentje en het blaffen van den hond deden de visschers toeschieten, die op de vaart aan hun werk waren. Evenwel was hunne hulp zeker te laat gekomen, want zij waren nog al vrij ver af. Nu werd Bello echter de redder van den ongelukkigen knaap. Met één enkelen sprong was het trouwe beest in het water, pakte Herman, zoodra die weêr boven kwam, bij de kleêren vast en sleepte hem al zwemmende naar den oever. Daar werd de drenkeling toen verder door de visschers opgehaald en door gepaste middelen bijgebragt.

Herman was zoo voor zijne onvoorzigtigheid gestraft, en had den lust tot visschen voor langen tijd verloren. Ook was hij naderhand in al, wat hij ondernam, meer voorzigtig, en sloeg niet zoo ligt meer eene waarschuwing in den wind.

Door schade wordt men wijs!

XII.

VLIEGERS OPLATEN.

Komt, de vliegers ter hand
En ons vrolijk gespoed
Ginder buiten naar 't land,
Want de wind is er goed.

De arme draak! Zie, daar ligt
Hij als dood eerst in 't gras. —
Naar den wind hem gerigt! —
Braaf! . . . . daar stijgt hij al ras.

In de wolken omhoog
Rijst hij op in zijn vlugt,
Wordt een stip voor het oog
In het blaauw van de lucht.

Zie, hoe roerloos hij staat!
't Kan niet kostlijker zijn;
Toon je braaf, kameraad!
En hou stevig de lijn.

Zoo roepen de knapen en jubelen luid. —
Al branden hun de vingertippen,
Ze laten toch de lijn niet slippen,
Want dan werd hun draak aan de gieren ten buit.

Doch de wind neemt een keer;
Het wordt stil in de lucht.
Kijk, de vlieger keert weêr
Ginder hoog van zijn vlugt.

Er komt slapte in het touw. —
Nu aan 't winden gegaan! —
Kreeg hij vallend een knauw,
Ach, de pret was gedaan!

XIII.

MIEK EN MAK.

Er was eens een kater, die heette Miek. Op een goeden dag ging hij in den tuin kuijeren en keek daar op naar de boomen. Daar staken een paar voorbarige vinkjes de kopjes uit hun nest op, en begonnen den kater te plagen door te roepen: „Kiekeboe, Miek! kiekeboe!" want ze dachten, dat ze daar boven heel veilig waren.

Miek, toen die dat hoorde, begon vergenoegd te brommen en riep: „Ei, liefvertjes, ik dank je voor de vriendelijke uitnoodiging! Geduld maar, ik kom al."

De kleine vinken werden toen echter benaauwd en riepen: „Miek, blijf ons liever van 't lijf! We willen geen zier met je te doen hebben."

Dat hielp hun nu echter niet veel. Miek klauterde in den boom op, zette den eenen poot voor den ander uit, en spoedig was hij boven bij 't nest, en stak den regter klaauw uit, om een van de vinkjes te pakken.

Poef! — Bons! — Daar kreeg Miek een hard ding in den nek.

De kleine Jan, een vlugge jongen, die het vinkennest daar achter in den tuin heel goed kende, en de vinkjes lief had, schoot namelijk met zijn erwtenschieter een leemen kogeltje op den kater af en raakte hem zoo goed, dat Miek van den boom tuimelde. Onder dien boom lag een steen, op dien steen viel de kater en verstuikte zich den regter poot, waarmeê hij naar de vogeltjes had willen tasten. Hij begon jammerlijk te huilen en hinkte

voort. De vinkjes echter piepten vrolijk en blij, dat Miek daar zoo leelijk te pas was gekomen, en toen de oude vink, hunne moeder, t'huis kwam, vertelden zij haar alles, wat was voorgevallen. Die maakte zich evenwel vrij wat boos en zong:

„Och, kleintjes, wat doe je verdriet me aan en nood!
Die kater, haast gaf hij aan je allen den dood.
Och, wat ik je bid, houdt je voortaan in 't nest
En kijkt niet naar buiten! — 't Is je eigenste best."

In den tuin, waar dit gebeurde, plagt ook een aap rond te kuijeren; die heette Mak. Hij hoorde aan den kleinen Jan toe en was met den kater heel goed bekend. Toen hij dezen zag hinken, zeide hij tot hem:

„Hoe is 't, Miek! ga je dansen leeren?"

Miek antwoordde: „Je moest me liever beklagen, dan zoo met mijn ongeluk te spotten."

„Hoe zoo dan?" vroeg Mak.

„Wel," sprak Miek, „die vinkjes daar boven hadden me te gast genood, maar toen ik mijn eerste hapje nemen wou, werd ik duizelig en viel van den boom."

Toen trok de aap Mak een heel ernstig gezigt, zette zich in posituur en zei deftig:

„O Miek! O Miek! Wat ben je voornemens geweest? Je hebt de jonge vogeltjes willen opvreten; maar, schobbejak! zulke malsche vinkjes zijn niet gemaakt voor den bek van een kat. — Kijk mij aan, Miek! — Merk je ook, dat ik jonge vogels vreet, Miek! — Spiegel je aan mij, Miek! — Beter je, Miek!"

Miek trok een *zuur* gezigt en hinkte verder.

De boom met het vinkennest daarin was een appelboom. Mak vrat gaarne appels. Toen hij nu weêr eens in den tuin ging kuijeren, merkte hij, dat de appels begonnen rijp te worden, en werd daar zeer begeerig naar.

„Zal ik, of zal ik niet?" dacht hij. „Appels of klappen? Klappen of appels?"

Wel al vaker, namelijk, had hij voor zijne snoepernigheid slagen gekregen, en dat speelde hem nu door zijn hoofd. De appels lachten hem echter al mooijer en mooijer toe, en 't was zelfs, of zij hem wenkten, om maar boven te komen. Zie daar, met een wip was hij boven in den boom en tastte naar den fraaisten appel. Hij dacht hem al te hebben; maar voor dat hij hem nog had, trof hem van achteren een duchtige slag met de zweep, zoodat hij hals over kop uit den boom tuimelde. De slag kwam weêr van den kleinen Jan, die den aap uit het tuinhuisje beloerd had. Mak kwam echter op den zelfden steen neêr, waarop vroeger de kater was gevallen, zoodat het bloed hem uit den diefachtigen poot liep, waarover de roode appel, op welken 't gemunt was geweest, zoo van lagchen schudde, dat hij hijna ook van den boom was gevallen. Mak begon jammerlijk te kreunen en zwaaide met zijn bebloeden poot, omdat die hem zoo zeer deed. Daarop kwam de kater aanhinken, die van den val een lammen poot had behouden, en zei: „Ei, Mak, wat komt je over, dat ge zoo met den poot in de lucht schermt?"

„Wel," zei Mak, „je mogt me nu ook wel beklagen in mijn ongeluk."

„Wat is er dan?" vroeg Miek.

„Och," antwoordde Mak, „die roode appels daar kregen twist, wie de mooiste was, en wenkten mij, dat ik naar boven moest komen en den strijd beslissen. Toen ik dat nu deed, en juist op den mooisten won wijzen, kwam de zweep, die mij niet lijden mag, en gaf mij een slag, dat ik naar beneden tuimelde."

„Zoo, zoo," zei de kater, trok een ernstig gezigt, zette zich in postuur en begon: „Foei Mak, foei, Mak! Wat heb je willen doen? Je hebt van de mooije appeltjes willen snoepen; maar die mooije appeltjes zijn veel te goed voor een aap. Kijk mij aan, Mak! Merk je ooit, dat ik appels snoep? — Spiegel je aan mij, Mak! — Beter je, Mak!"

De aap knarste van kwaadaardigheid op de tanden, dat de kater hem thans het zelfde zei, dat hij eerst aan den kater gezegd had. Toen kleine Jan nu echter hoorde, hoe de beide deugnieten de een den ander zedelessen gaven, riep hij: „Gij zijt mij beiden de regten; eerst wil de dief den roover en naderhand de roover den dief voorpreken. Betert u liever ieder eerst zelf; want de een van u deugt even weinig als de ander."

En om hun dat te beter onder 't verstand te brengen, gaf hij ieder nog een fermen slag met de zweep over den rug. Miek schreeuwde: „miaauw!" en Mak schreeuwde: „aauw!" De vinkjes, die nu lang uitgevlogen waren, maar alles uit de verte hadden aangezien, riepen: „pink! pink!" De appel echter schudde zoo van lagchen over de slagen, die Miek en Mak gekregen hadden, dat hij thans werkelijk naar beneden viel, en zich de roode wang op den grooten steen geheel kapot viel. Zoo kreeg hij zijn verdiende loon. Men mag nooit over de straf van anderen lagchen, al is die ook nog zoo verdiend. De kleine Jan raapte den appel op en ging daarmeê naar zijn vader, om te vragen, of hij hem opeten mogt. De vader zei ja. Toen ging Jan op den steen zitten en at den appel op. Met dien was 't na gedaan.

De kater loerde naderhand nog wel vaak naar een vogelnest en de aap naar een appel, maar dan begon hun telkens de rug te jeuken, en dachten ze aan den ertstenblazer en aan de zweep. Zij knauwden zich dan eens en bleven stilletjes beneden.

XIV.

DE MIEREN OP DE BLOEMEN.

MET EEN PLAATJE.

Voor de fraaije oude fontein op die buitenplaats waren op een zomermorgen eens drie meisjes vrolijk aan het spelen. Zij hadden eene menigte bloemen geplukt en wilden daar nu ruikers uit binden. Daar op eens echter gaf Suze, de jongste, een luiden gil, alsof haar een slang had gebeten of eenig groot ongeluk was overgekomen.

Verschrikt sprongen de tweo anderen toe en zagen, hoe Suze haar mooi ruikertje op den grond wierp en daar driftig met den voet op trapte.

„Wat is dat, Suze?" riepen beiden te gelijk. „Heeft u een wesp gestoken, of wat is er?"

„Och neen, maar die leelijke mieren, die bij mijne bloemen opkropen, hebben mij zoo verschrikt."

„Wat? Zijt ge dan bang voor zulk een aardig diertje, als eene mier is?" riep Annet, hare oudere zuster, terwijl zij het vertrapte ruikertje weder opraapte, waarnaar Suze nog met schuwe oogen keek. „Foei, kind, ik had gedacht, dat ge wijzer waart." Maar zeker hebt ge nog nooit regt op die wonderlijke diertjes gelet, als er veel bij elkander

zijn, hoe ze het dan alle even druk hebben, om voorraad voor den winter in te zamelen, en de eene nog vlijtiger dan de andere is. O, 't is zoo 'n aardig gezigt, zulk een mierenhoop! En dat ze verstand hebben, daar heb ik onlangs ook van gelezen."

„ En wat was dat dan, hoogwijze zus?" vroeg Suze, half lagchend, half beschaamd.

„ Er was een man, die had een pot stroop in de kast staan, tot hij op zekeren dag merkte, dat eene menigte mieren daar druk van snoepten. Hij joeg de ongenoodigde gasten weg en hing den pot aan een touw aan den zolder op, opdat zij er niet weêr bij zouden komen. Nu zag hij, hoe eene mier tegen haar wil aan den pot was gebleven en angstig langs den rand rondliep, tot zij eindelijk het touw vond, daarbij opklauterde, langs den zolder voortliep en zoo eindelijk bij den muur naar beneden kwam. Maar nu moet gij verder hooren, Suze. Den volgenden morgen, toen de man weêr in de kamer kwam, zat de pot stroop, die hij dacht, dat nu goed veilig hing, weêr geheel met mieren bedekt, en dat was niet mogelijk, of die éene slimme mier moest aan de overigen den weg gewezen hebben, dien ze zelve gekomen was. Hadt ge wel gedacht, dat zulke kleine beestjes zoo schrander konden wezen?"

De meisjes spraken nog lang over de mieren, hoe zij eene geregelde huishouding voeren en hare woning zoo goed als in kamers verdeelen, dat iedere mierenstaat onder zijne eigene koningin staat en dat elke mier daarin hare bijzondere werkzaamheid heeft.

Suze schaamde zich nu over hare voorbarigheid en nam zich voor, in het vervolg beter op het wonderbare te letten, dat de natuur ons zelfs in hare kleinste schepselen aanbiedt.

XV.

DE KLEINE SOLDATEN.

Wij zijn soldaten, —
Vaardig en goed.
Sterk zijn wij allen
En hebben moed.

Wij zijn soldaten, —
Aan onze zij
Klettert een sabel
Lustig en blij.

Wij zijn soldaten, —
Op onzen hoed
Dragen we een pluimbos,
Die staat ons goed.

Wij zijn soldaten, —
Met ons geweer
Schieten we en stooten
We alles ter neêr.

Wij zijn soldaten, —
Vallen wij aan,
Dan kan geen vijand
Ooit ons weêrstaan.

Wij zijn soldaten, —
Dreigt ooit gevaar
't Land of den koning,
Poef! . . . . en 't is klaar!

XVI.

HET POPPENSPEL.

MET EEN PLAATJE.

Sint Niklaas had dit jaar ook weêr bij den kleinen achtjarigen Hein gereden, en 't zou waarlijk ook raar gewees zijn, als Sint Niklaas Hein vergeten had, want Hein had zich in de laatste weken vóór December vooral heel goed gehouden en volstrekt geen reden tot klagen gegeven. Zoo kreeg Hein dan ditmaal, buiten vrij wat lekkers, een alleraardigst poppenspel. Hij was den vorigen winter al eens in de wezenlijke comedie geweest, en die had hem, o zoo prachtig toegelekken, en hij had zich sedert altijd een poppenspel gewenscht, om de kleine, fraai opgeschikte poppen daarop te laten gaan en staan, en praten en zingen, zooals hij dat van de groote levende menschen gezien had. Nu was zijn wensch vervuld; met een sprong stond hij voor zijn klein tooneel. Het gordijn was opgetrokken; men zag eene prachtig beschilderde zaal; rondom tegen de wanden stonden de poppen in hunne kostelijke dragt — heeren en dames, prinsen en prinsessen, jongens en meisjes, soldaten en matrozen, boeren en vischers. Nog andere schermen lagen achter in een hoek; ze stelden een bosch en een tuin, een kasteel hoog boven op een rots, een boerendorp en eene stad, een italiaansch landschap, zwitsersche bergen en nog veel

anders voor. Ook vele kleedjes voor de poppen, om ze in een ander pak te steken, waren er bij; kortom, het was een pracht om te zien.

En wat Hein vooral ook verheugde, was, dat hij bij zijne comedie een boekje vond, waarin verscheidene kleine tooneelspelen gedrukt stonden, die met de figuren en de schermen vertoond konden worden. Hij bladerde dat boekje eerst eens door; vervolgens liet hij het gordijn voor zijn comedietje neêr, haalde een stoel en begon ijverig te lezen. Zijne broêrs en zusjes speelden en sprongen in de kamer rond; maar Hein las en dacht er onder het lezen maar enkel aan, hoe heerlijk zich het stuk met de poppen zou laten spelen. Hij las nog altijd voort, toen de meid de kleineren, die slaperig begonnen te worden, lang naar bed had gebragt, ja, de taptoe van de soldaten, die om negen uur komt, was de deur al voorbij, toen hij nog altijd in zijn boekje verdiept zat. Toen echter moest hij er voor dien avond wel afscheid van nemen.

Den volgenden morgen in de speeluren keerde Hein al dadelijk weêr tot zijn poppenspel en zijn boekje terug, en begon een van de gemakkelijkste stukken te leeren. Bij geval kwam Cecilia, een lief meisje, dat een paar deuren van hem af woonde, tegen koffijtijd eens naar zijne zusjes kijken. Die keek vreemd op, toen zij het kleine tooneel met de aardige poppen zag, en toen Hein daar eenige van aan hunne ijzerdraadjes rondwandelen en een paar woorden uit het stuk, dat hij 't eerst vertoonen wilde, opzeggen liet, was Cecilia geheel verrukt en zei: „Niet, Hein, als ge van avond uw stuk vertoont, dan mag ik met mijn broêrtjes ook komen en mede staan kijken?"

„Ge denkt dus, Cile," zei Hein, een beetje geërgerd, „dat het maar zoo gemakkelijk

gaat? Ik weet niet, of ik van avond al een stuk vertoonen kan. 'k Heb immers de rollen nog niet eens geleerd, en uit de mouw kan men zoo iets niet schudden. Ook kan ik nog niet al te best met de poppen te regt, en moet daar eerst vlugger in wezen. Ik wil mij evenwel zoo veel haasten, als ik maar kan, en als ik klaar ben, zal ik het u laten zeggen, dat beloof ik u."

Cecilia ging weêr naar huis, en toen ze aan hare broêrs en zusters van de heerlijk mooije comedie vertelde, die Hein met Sint Niklaas gekregen had, en dat hij daar gaauw een stuk meê zou vertoonen, waren allen even nieuwsgierig en konden bijna den avond niet afwachten, dat de pret wezen zou.

Intusschen had Hein het op zijne manier bijster druk. Vooreerst had hij het kleine stukje van buiten te leeren, en vervolgens moest hij zich oefenen, om aan zijne stem den toon en de buiging te geven, die voor de verschillende rollen, welke de poppen te spelen hadden, pasten. Soms moest hij eens grof spreken, en soms weêr fijn; nu hard en dan zachtjes: ook kwam er gezang bij te pas, en dat alles aan te leeren was geen kleinigheid, schoon 't hem toch langzamerhand al beter gelukte. Eindelijk was 't ook niet weinig kunst, om de poppen zich aan hunne ijzerdraadjes behoorlijk te laten bewegen; om hen te laten staan, gaan, dansen, springen en buigingen en complimenten voor elkander te maken; doch ook dat ging al spoedig vrij vlug en goed, zoodat de eerste vertooning eindelijk op zaterdag avond plaats kon hebben.

Cecilia en hare broêrtjes en zusjes kwamen op hun tijd, en tegen den avond, toen het licht binnen gebragt werd, was het kleine gezelschap voltallig. Hein had al de stoelen

voor de tafel, waarop hij zijne comedie vertoonen zou, klaar gezet; de toeschouwers gingen daar zitten, de kleinsten op den schoot van de grooteren, en allen hielden zich doodstil, zoo vol verwachting waren ze.

En o wat kreet van verbazing ging er op, toen het gordijn nu eindelijk voor de eerste keer opging en het tooneel zich in al zijne pracht vertoonde!

Daar was een groot meer in het midden met grasgroene en blaauwachtige golfjes — want het stuk was een ridderstuk en verbeeldde in Italië te spelen, waar het water misschien wel anders van kleur is, dan hier bij ons te lande. Aan den regter kant lag achter 't geel geboomte een onderwetsch kasteel met spitse torentjes, op 't hoogste waarvan eene vlag woei, ten bewijze, dat er dien dag op dat kasteel eene bruiloft zou worden gevierd. Het was de dochter van den heer van dat kasteel, die ging trouwen. Achteruit zag men bergen, en aan den linker kant van het tooneel, aan deze zij van het meer, stond een groot huis met een ijzeren bordes; daar woonde de bruidegom. Nadat na eerst een poosje niets op het water te zien was geweest, dan in de verte eenige scheepjes, kwam daar op eens van den kant van het kasteel eene fraaije boot, die door een matroos in een rood buisje geroeid werd. In de boot zat een prachtig gekleed ridder, de heer van het kasteel, en bij hem zijne dochter, die de bruid was. De oude heer verbeeldde op de guitarre te spelen, en de jonge dame zong daarbij:

„Al mijn eendjes zwemmen in het water,"

wat Hein heel natuurlijk met een fijn juffers-stemmetje deed. Onder dat zingen roeide de boot heel aardig het meer over naar den overkant, en daar kwam de bruidegom — een

allersierlijkst jonkertje met blaauwen rok, rood fluweelen kort broekje, witte zijden kousen en een driekant steekje in de hand — uit zijn groot huis stappen en maakte eene sierlijke buiging, waarop hij bij de anderen in de boot stapte, om weêr naar het kasteel over te varen en daar bruiloft te vieren.

Mijne jonge lezers vinden dat tooneel op het bijgaande plaatje naar het leven afgebeeld.

Hoe het stuk verder afliep, weten wij niet; maar het was nog lang niet uit. Toen het eindelijk was afgeloopen, klapte het gansche gezelschap vrolijk in de handen, en toen Hein verzekerde, dat hij den volgenden zaturdag een stuk zou vertoonen, dat nog mooijer was dan dit, verzochten allen hem dringend, dat hij toch vooral woord mogt houden. Hein beloofde dat gaarne, en zal ook zeker wel als een braaf man woord hebben gehouden.

XVII.

DE VERSTE SPRONG.

Evert en Albert vermaakten zich met vele andere jongens op een groot stuk weiland, waar achter eene tamelijk breede sloot liep. Toen zij het haasje-over en andere spelen moê waren, stelde Evert voor, om nu eens te gaan sloetje-springen.

„Wie 't verst springt, zal kapitein wezen," zeide hij, „en wij anderen zullen onder hem staan. Is dat goed?"

„Ja, ja," riepen al de jongens en liepen op de sloot toe.

De een na den ander sprong. Allen kwamen met een droog pak aan den overkant, en er was geen, die het den ander bijzonder veel afwon. Nu kwam aan Evert de beurt.

„Past eens op!" riep hij. „Nu zal je een sprong zien van belang."

Evert nam een forschen aanloop, sprong, en vloog als een vogel over de sloot, veel verder dan een van de overigen.

„Evert is onze kapitein!" riepen de vrolijke jongens, kwamen op hem toe, en klopten hem op den schouder. Ze waren allen blij, dat hij het geworsteld had, omdat ze regt goed wisten, dat hij de beste en wakkerste kameraad was. Albert alleen trok een knorrig gezigt, want hij mogt Evert niet lijden, met wien zijne makkers meer ophadden, dan met hem zelven, ofschoon hij even sterk was en even goed durfde als die. Zij hadden echter daarom niet met hem op, omdat hij geen zoo goed hart had als Evert, en altijd blij was, als een ander iets overkwam.

Albert trok dus, zoo als gezegd is, een knorrig gezigt, toen zijne kameraden zoo spraken, en riep: „Wacht nog een beetje, voor dat ge Evert kapitein maakt, want ik ben er ook nog en heb nog niet gesprongen,

De jongens zwegen stil. Albert spande al zijne krachten in, om 't van Evert te winnen, en deed een geweldigen sprong. Hoe ging 't? Ei, hij kwam juist in Everts voetstappen te land, en dus waren ze kamp. Beiden moesten nog eenmaal beproeven, wie de baas worden zou.

Albert gaf zich alle moeite en sprong weêr even ver als de eerste maal. Nu deed echter ook Evert zijn alleruiterste best om overwinnaar te blijven, want zijne eer was er meê gemoeid, en 't gelukte hem ook, 't van Albert te winnen. Omdat hij zich echter al te veel had ingespannen, sloeg hij na den sprong achterover en kwam met het hoofd op een scherpen steen te vallen. 't Bloed stroomde hem uit de wonde, en al zijne jonge vriendjes sprongen toe, hielpen hem op en betreurden zijn ongeval. Albert alleen stak geen hand of vinger uit om hem te helpen, maar zei boosaardig spottend: „Zie zoo, dat heb je er nu van. Laat je dat een andermaal leeren, om 't niet weêr tegen mij op te nemen."

Toen de jongens Albert zoo hoorden spreken, werden zij allen woedend boos op hem. Vol drift sprongen zij op hem los, gaven hem eene gedachte afrekening en joegen hem van het land weg.

„Maak dat je weg komt, nijdige jongen!" riepen ze als uit één mond. „Wie zich over 't ongeluk van een ander verblijden kan, dien begeeren we niet tot speelmakker. We hebben veel liever, dat je naderhand van ons weg blijft, hoor!"

Albert moest beschaamd afdruipen en geen van zijne voormalige vriendjes wilde later liefst meer met hem te doen hebben. Ook anderen kregen hem niet lief, want hij kon zijn nijdigen aard niet verbergen, en dat veroorzaakte, dat ieder hem uit den weg ging, als 't maar met schik geschieden kon.